

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Fructus VI. Non si Romanus Pontifex, salua fide, moribus sordeat, in fallibilitate magisterij, & fundamentis subiectionis & venerationis ei debitæ excidit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

nominatim Canus lib. 5. de locis cap. 7. Marcus Antonius Capellus disput. de successione Roman. Pontificis in Petri Pontificatum cap. 2. sect. 7. Onuphrius in Opere de Primatu S. Petri, Bosius lib. 5. de Signis cap. 3. & lib. 18. cap. 4. & 5. Bzouius in Romano Pontifice cap. 17. Gerardus Vossius ad Epistolam Gregorij IX. scriptam Germano Patriarchæ Constantinopolitano, vbi Gregorius hanc veritatem tradit omninò insigniter, sicut & S. Auitus Epist. 36. Valent hic denique, omnia quæ de consulendis cum veritas exquiratur Sacerdotibus, eisque præstanda obedientia, fusè & admodùm sapienter disputat Ferrandus in quinta Innocentia regula *sub finem*, informans Reginum Ducem. Nam sicut Pontifex est summus Sacerdos, ita de eo maximè valent, quæ tradit in ea disputatione Ferrandus.

FRUCTUS VI.

Non si Pontifex salua fide, moribus sordeat, excidit infallibilitatis priuilegio, aut fundamentis subiectionis, ac venerationis à fidelibus debita.

Solemne est malis Christianis, sed maximè Sectarijs, cum vrgentur ad reuerentiam & subiectionem Summo Pontifici debitam, obtendere aliquos Romanos Pontifices famæ non bonæ. Sed ex antedictis, facillè erit hoc iniquitatis effugium occludere, siue malis Catholicis, siue Sectarijs, siue Schismaticis Græcis: nam hi quoque Primatui Romani Pontificis obstrepere solent, ex hoc capite; vt videre est apud creditum Gennadium ad cap. 5. pro Concilio Florentino sect. 4. & 13. & latè apud Hieronymum Donatum, toto propè libro de Principatu Romanæ Sedis, quem aduersùs æui sui Græcos conscripsit. Nicephorus item Gregoras lib. 7. histor. argumentum pro Primatu Romani Pontificis, infringi abs se putat allegata degeneratione à moribus S. Petri.

Neque

Neque verò animus est, regerere in præsentia hoc ster-
cus in capita Sectariorum, & Caluini dorsum lilitatum, vel
Lutheri, & Sacerdotis, & Monachi cum sacrilega Monia-
li foedos hymenæos; cæterorum denique pusilli gregis arie-
tum, brutos mores ostentare. Sicut è contrario, silere in
præsentia volo, de eximia & apertis miraculis testatissima,
multorum Romanorum Pontificum sanctitate, qualem
in nullo planè Sectario, vel ex minima parte, sit deprehen-
dere. Numerantur enim inter Romanos Pontifices, trigin-
ta Martyres; & duo supra septuaginta, insigni sanctimonia
& cœlestibus miraculis illustres, vt refert Thomas Bosius
lib.9. de Signis cap.3. num.7. & lib.8. cap.3. nu.1. & 2. Quid
tale de suis capitibus proferre possint quicumque Sectarij?

Sed & Græcos, qui Romanorum Pontificum næuos
exaggerant, meminisse oportebat, quos & quales habue-
rint Pontifices, præsertim Constantinopolitanos, qui apud
eos maximè extulere cristas. Plerique enim eorum, non
modò hæretici fuerunt, de quo superiùs; sed etiam infami-
bus quibusvis notis & flagitijs cooperti, cum omnimoda
honestatis moralis profligatione. Cui non audita & omni
detestatione explosa, emotio mentis Constantinopolitani
illius Antistitis, qui ipsis Magnæ Hebdomadæ sacerimis
anni totius officijs, astans ad aram, inibi monitus, quod
equa in stabulo partui esset vicina, reliquit munus suum
ad altare, vt equæ parienti obstetricaretur; eoque perfun-
ctus munere, inchoatum expleturus sacrum, ad aram re-
gressus est. Eorundem Antistitum ambitione, nihil vul-
gatus. Hæc enim est, quæ scandulas illis ad eminentium
Ecclesiæ verticem occupandum, indeque ad deiectionem
qualem nunc in eis à binis sæculis gemimus, suppeditauit.
Hieronymus Donatus in Apologetico principatus Roma-
næ Sedis, agens cum Græcis Cretensibus, quibus pro Ve-
netis præerat. [Legi ego (inquit) hinc apud vos, permul-
tas vestras historias: alias Grammatica, alias vulgari, lin-
gua Græca conscriptas, à temporibus Gratiani & Theodo-

si vsque ad tempora Michaelis & Basilij quater decies excitata dissidiorum incendia, semper ferè culpa nonnullorum Antistitum Constantinopolitanorum, qui eos fomites nutriebant, vt auctis per varias occasiones dissidijs, Græca Ecclesia Romanæ non cederet, & noua Roma veteri debitos honores non impenderet.] Ijdem posterioribus temporibus, vt apud Nicetam Choniatem, & Gregoram, ac Gregorium Logothetam videre est, manu laica & simoniacè intrusi in solium ferè semper fuere. Missas faciamus sordes reliquas, & putentissimas & innumeras. Non possunt ergo Græci, per aliquorum nostrorum Pontificum peccata, grauare veritatem Catholicam pro qua satagimus.

His reclamationibus dimissis, quamuis vltro & gratis darem, omnes Pontifices Romanos, seclusa infidelitatis labe (quam ab eis, etiam vt priuatis personis ablegauimus subnot. 2. verit. 7.) omnibus maculis fuisse coopertos, quid promoueret causam obloquentium Pontifici, debitam ei subiectionem, ac reuerentiam negantium? Nihil profectò, vt optimè differit Remundus Ruffus l. pro Pontifice contra Molinæum in eius cap. 59. & sanè, vt rectè in hac ipse Petilianum vrget S. Augustinus lib. 2. contra eius literas cap. 51. [Si propter homines quos putas legem loqui & non facere, nunquid Dominus I E S V S Christus, propter Pharisæos de quibus ait, *Dicunt enim & non faciunt; cathedræ in qua sedebant, vllam fecit iniuriam? Nonnè illam Cathedram Moyfi commendauit, & illos seruato cathedræ honore? Ait enim, Super Cathedram Moyfi, sedent; quæ dicunt facite, quæ autem faciunt, facere nolite: Dicunt enim & non faciunt.* Hæc si cogitaretis, non propter homines quos infamatis, blasphemaretis Cathedram Apostolicam, cui non communicatis.] Subdit inferiùs cap. 61. & optimè serm. 49. de verb. Dom. cap. 6. Christum in Moyfi cathedra figurasse suam; & idcirco monuisse populos, ne propter malos Antistites, desererent cathedræ sanctitatem.

Hoc

Hoc insigniter inculcat tract. 46. in Ioan. vbi hæc præter
cætera de mercenario. [Quod malè facit, non prædicat
de cathedra Christi: inde lædit vnde malè facit, non vnde
bona dicit. Botrum carpe, spinam caue. Benè quia intel-
lexistis: sed propter tardiores, dicam hoc idem planius.
Quomodò dixi botrum carpe, spinam caue, cum Domi-
nus dicat, *Nunquid colligunt de spinis vuas, aut de tribulis
ficus?* Verum est omninò; & tamen etiam verum ego di-
xi, botrum carpe, spinam caue; quia botrus aliquando de
radice vitis exortus, pendet in sepe, crescit palmes, inferi-
tur spinis, & portat fructum spina non suum. Non enim
spinam vitis attulit, sed spinis palnes incubuit. Noli inter-
rogare, nisi radices. Quære radicem spinæ, extra inuenis
à vite. Quære originem vuæ, vitis hanc protulit ex radice.
Cathedra ergo Moyfi, vitis erat: Pharifæorum mores, spi-
næ erant. Doctrina vera per malos, palmes in sepe. Botrum
inter spinas, cautè lege, ne dum quæris fructum, laceres
manum, & cum audis bona dicentem, ne imiteris mala
facientem. Quæ dicunt facite, eligite vuas; quæ autem fa-
ciunt facere nolite, cauete spinas. Etiam per mercenarios,
vocem Pastoris audite, sed nolite esse Mercenarij, cum sitis
membra Pastoris.] Hoc ipsum est, quod dicebat alijs ver-
bis lib. de vnico baptis. cap. 16. *in fine.* [Ecclesiæ defensio,
non in eorum hominum defensione consistit, quos isti no-
minatim falsis criminationibus appetunt. Prorsus quales-
cunque fuerint, Marcellinus, Marcellus, Siluester, Melchia-
des, Mensurius, Cæcilianus, atque alij quibus obijciunt
pro sua defensione quod volunt, nihil præiudicat Ecclesiæ
Catholicæ, toto terrarum orbe diffusæ: nullo modo eorum
innocètia coronamur, nullo modo eorum iniquitate dam-
namur. Si boni fuerunt, in areæ Catholicæ tritura, tanquam
grana mundati sunt. Si mali fuerunt, in areæ Catholicæ
tritura, tanquam stipulæ comminuti sunt. Intra istam
aream, boni & mali esse possunt: extra eam boni esse non
possunt. Quisquis ab hac vnitæte, vento superbiæ tanquam

sola palea separatur; areæ Dominicæ propter commixtam paleam, quid calumniatur?]

Argumentum, quod ex facto Christi in hanc rem suppeditatum iam olim est, præteriri non debet. Si quidem ipse Christus, qua fuit diuina Sapientia in Ecclesiæ molitione, hoc impietatis siparium videtur disiecisse, cum inter Apostolos eum voluit cœterorum esse caput & totius Ecclesiæ moderatorem, qui omnium fœdissimè lapsus est. Ratiocinatio est S. Optati planè insignis, quam ad quotidianæ Sectariorum cantilenæ reiectionem, eius verbis, vt fortius vrgeat, iuuat adscribere, etiamsi longiusculam. Ita ergo habet lib. 7. [Apostoli bono vnitatis per charitatem noluerunt, à communione Petri recedere, eius scilicet, qui negauerat Christum. Quod si maior esset amor Innocentiæ, quàm vtilitatis pacis & vnitatis, dicerent se non debere communicare (vt supra dictum est) Beatissimo Petro, qui negauerat Magistrum, & Dei filium Dominum. Possent non communicare (vt supra dictum est) Beatissimo Petro; possent contra illum recitare verba Christi, qui promiserat negaturum se esse apud Patrem, eum qui se coram hominibus denegasset. Ad quam formam debet diligenter attendi: de qua dum pauca commemoro, ipsius S. Petri veniam tribuat beatitudo, si illud commemorare videor, quod factum constat, & legitur. Dubito dicere, peccasse tantam sanctitatem. Sed ipse hoc factum probat, qui & doluit amare, & fleuit vbertim, qui nec doleret, nec fleret, si nulla interuenisset offensio. Potuit utique caput Apostolorum, ita se gubernare, vt nihil incurreret, quod doleret; sed idè in vno titulo eius multa videntur errata, vt possit ostendi bono vnitatis omnia debere Deo seruari. Et nescio an in altero hoc genus peccati, tanti ponderis esse potest, quanto in B. Petro fuisse manifestum est. Quisquis enim fortè in aliqua persecutione negauit filium Dei, in comparatione Beati Petri videtur leuius deliquisse, si negauit quem non vidit, si negauit quem non agnouit, si negauit, cui nihil

pro-

promisit, si semel negauit. Nam in B. Petro hoc genus peccati dilatatum est. Primò, quod cum interrogaret Christus omnes, quem se homines dicerent; vnus dixit Eliam, alter dixit Prophetam. Tunc Christus dixisse legitur, Vos quem me dicitis esse? & ait illi Petrus: *Tu es filius Dei uiui*; pro qua agnitione laudari ab eo meruit, quod instinctu Dei patris hoc dixerit, & cœteris non agnoscentibus filium Dei, solus Petrus agnouit. Deinde sub die Passionis, cum diceret Christus, Ecce teneor, & fugietis omnes: tacentibus cœteris, solus se promisit non recessurum. De præscientia filius Dei, ait: Petre antequàm Gallus cantet, ter me negabis. Additum est aliud ad pondus peccati, promissum scilicet, quod non erat impleturus. Posteaquàm in domum Caiphæ Sacerdotis ductus est Christus, ad mensuram delicti complendam, de tanto numero nullus alius interrogatur, præter B. Petrum. Interrogatus primò negat; Interrogatus iterum negat; Tertiò dixit, se Christum omninò non nosse. Et cantauit Gallus, non vt tempora cantu suo distingueret, sed vt peccasse se, B. Petrus agnosceret. Denique doluit, amarè & fleuit vbertim; Ecce (vt supra dictum est) cœteris non agnoscentibus solus agnouit; cœteris non promittentibus solus promisit: cœteris nec semel negantibus, ter solus negauit. Et tamen bono vnitatis, de numero Apostolorum separari non meruit. Vnde intelligitur, omnia ordinata esse prouidentia Saluatoris, vt ipse acciperet clauas. Interclusa est malitiæ via, ne Apostoli licentiam iudicandi conciperent, & seuerè contemnerent eum, qui negauerat Christum. Stant toti Innocentes, & peccator accipit clauas, vt vnitatis negotium firmaretur. Prouisum est, vt peccator aperiret Innocentibus, nec innocentes clauderent contra peccatores, & quæ necessaria est vnitas, esse non posset.] Non potuit fortiùs dilucidiusque monstrari, quanta sit insulitas, obsequentium malam fortè vitam, aut priuata probra Pontificum, vt detrectent quam eorum muneri debent obedientiam & veneratio-

nem; & dedecora personalia regerentium in potestatem tali personæ à Deo confertam. Christus quippè, creando S. Petrum Pontificem Maximum, conscius negationis ab eo admiffæ (idem esto de alijs S. Petri peccatis, quæ impij Magdeburgenses, vel inuiti feruientes huic veritati addent, & exaggerant, vt videre est apud Bellarminum lib. 1. de Pontif. cap. 20.) hanc Sectariorum de Posterioribus Pontificibus obiectionem peccatis eorum plerunque confictis, aut malignè amplificatis, anteuertit, & planè inanem fore demonstrauit.

Alia in hanc rem petere licet ex S. Leone Nono Epist. 1. cap. 34. Gennadio cap. 5. pro Concilio Florent. sect. 4. & 13. Ecberto ferm. 10. contra Catharos, Iona Aurelianensi in calce libri tertij contra Claudium Taurinensem, cum agit de Paschali Papa, qui tunc malè audiebat; & optimè ex Caietano tom. 1. Opusc. tract. 2. cap. 3. vbi monstrat, sanctitatem non esse glutinum personæ & Pontificiæ potestatis: ac proinde quamuis Pontifex sit malus, est tamen verè Pontifex, & dignus veneratione. Quantum verò solatium peccatoribus ad cor reuenientibus sit constitutum in promotione B. Petri pœnitentis ad totius Ecclesiæ præfeturam, ponderat egregiè, ac suauissimè Gregorius Nyssenus in Encomio SS. Petri & Pauli, edito à Gretsero pagina mihi 70.

FRUCTUS VII.

Quantum Deo debeamus, ob prouisam viam regulam fidei.

Colligendum præterea est ex Pontificijs titulis propositis, quibus Pontifex fidei rubrica & Magister exhibetur, plurimum nos obstringi prouidentia Christi, qui ne circumferremur omni vento doctrinæ, fixum nobis ac immobile fidei fundamentum constituit, ad quod nutantes

sta-